

1

‘Golf van Biskaje,’ zegt Amy.

Pieter kijkt op de kaart. Hoe was het ook weer? Biskaje lijkt op biscuitje en die golf heeft een beetje een vierkante vorm, zoals een koekje.

‘Daar!’ Hij wijst.

‘Goed!’

Pieter, Amy en Tijn zitten op het vloerkleed op Pieters kamer. Tussen hen in ligt de kaart van Europa. Ze overhoren elkaar voor de toets van morgen. Daar is Pieter blij mee, want topografie is het stomste wat er is. En in je eentje leren is nog stommer. Op een kriebelig kaartje staan zwarte stippen en lijntjes, die rare namen hebben die je moet onthouden.

Met elkaar is het in elk geval nog gezellig. En Amy is heel goed in het verzinnen van ezelsbruggetjes. En dat helpt!

Italië lijkt op een laars die de bal Sicilië in het doel schopt. De doelpalen heten Sardinië en Corsica. Hoe raarder het ezelsbruggetje, hoe makkelijker je het onthoudt.

Maar nu heeft het te lang geduurd.

‘Ik heb geen zin meer,’ zegt Pieter. Hij staat op en gaat voor zijn raam staan. ‘Zullen we nog even voetballen? Of op de trampo? Het is nu nog droog.’

‘Zijn je nieuwe buurjongens eigenlijk aardig?’ vraagt Tijn, die naast hem is komen staan. ‘Weet je nog, van je vorige burens mocht je niet eens stoepranden. Omdat ze bang waren dat de rozen knakten.’

‘En je vader moest de veren van de trampo smeren omdat de buurvrouw gek werd van dat gepiep,’ zegt Amy. “‘Mijn arme hoofd,” riep ze de hele tijd.’

‘Ik ken ze eigenlijk niet,’ zegt Pieter. ‘De oudste buurjongen heeft al een brommer. Die zie ik nooit. De ander heet Milan. Hij is iets ouder dan ik.’

‘Zullen we aanbellen om te vragen of hij komt spelen?’ vraagt Amy. Echt iets voor haar om dat te vragen. Ze zou het liefst vrienden zijn met de hele wereld.

Pieter haalt z’n schouders op. De paar keer dat hij Milan zag, leek hij niet zo aardig.

‘Wat een leuk beest!’ zegt Tijn. Door de achterdeur komt de hond van de burens de tuin in gerend, een vrolijk wit beest met zwarte vlekken.

‘Bopper, af,’ roept een jongensstem.

De hond kijkt kort op. Hij kwispelt en gaat door met snuffelen.

Daar komt Milan ook naar buiten, met zijn handen diep in zijn zakken. De hond springt tegen de jongen op als hij zijn riem probeert om te doen. Milan duwt hem van zich af, nogal ruw. Waarom kijkt hij zo boos? Hij zegt iets en dan geeft hij Bopper een schop. De hond jankt en met zijn staart tussen zijn benen loopt hij achter Milan aan, die ook nog eens een flinke ruk aan de lijn geeft.

‘Hè? Zag je dat?’ zegt Amy, terwijl Milan en Bopper door de poort verdwijnen naar het pad achter de tuinen. ‘Hij schopte zijn hond!’

‘Waarom doet hij zoiets?’ vraagt Tijn. ‘Wat een gek.’

‘Doet-ie dat vaker?’ vraagt Amy.

Pieter schudt zijn hoofd. ‘Geen idee. Zullen we naar buiten gaan?’

‘Wil je de tafel dekken?’ vraagt mama als ze beneden zijn. ‘We gaan zo eten.’

‘We wilden net op de trampo,’ zegt Pieter.

Mama glimlacht. ‘Die is kleddernat. Dat gaat niet.’

‘Zullen we dan voetballen?’ Pieter pakt zijn bal al en ze trekken snel hun jas aan.

Het is koud buiten, ook al schijnt de zon.

‘Kom hier met die bal,’ zegt Tijn. Zo snel mogelijk trappen ze over

naar elkaar. Maar als de bal een paar keer in de struiken is beland, stoppen ze ermee.

‘Ik moet steeds aan die hond denken,’ zegt Amy. ‘Ik kan het eigenlijk niet geloven. Hebben we het wel goed gezien?’

‘Nou, dat gejangk van die hond zit nog in mijn oor,’ zegt Tijn.

Amy lacht. ‘Was dat niet de overbuurvrouw die aan het zingen was?’

Op dat moment gaat bij de burens de poort open.

‘Daar is-ie weer!’ zegt Pieter zacht. Ze zijn stil en luisteren.

‘Kom hier, sloom beest!’ horen ze Milan zeggen.

Meer niet. Milan en zijn hond lopen naar binnen en het is weer stil.

‘Misschien was het per ongeluk,’ zegt Amy. ‘Hij doet het vast niet nog een keer.’

Dan wordt er op het raam getikt. Pieter schrikt op. Eten, gebaart mama.

‘Tot morgen!’ Tijn en Amy gaan naar huis en Pieter dekt snel de tafel. Papa is er al, met zijn stropdas nog om.

‘Zet die mobiel eens uit, Gert,’ zegt mama.
‘Even dit berichtje afmaken.’ Papa praat nog met zijn werkstem.
Die verandert meestal na het eten in zijn gewone stem.
Pieters moeder schept op en snijdt de worst in vier stukken. Lekker,
boerenkool.
‘Mag ik dat?’ vraagt Sophie. Ze wijst naar de mosterd.
‘Ja hoor,’ zegt Pieter. Hij doet een beetje op haar vork en ze proeft.
Haar gezicht verkreukelt helemaal, zo vies vindt ze het. Iedereen
lacht. Papa gelukkig ook.
Aan de andere kant van de muur dendert iemand de trap af.
‘Wat maken die nieuwe burens toch een lawaai,’ zegt papa. ‘Het lijkt
wel of er olifanten wonen.’
‘Het is niet altijd zo,’ zegt mama. ‘Alleen als die jongens thuis zijn.’
‘Zeg, Pieter, heb je je huiswerk al gemaakt?’ vraagt papa. ‘Je hebt
morgen een topotoets, toch?’
‘Ja,’ zegt Pieter. Hij was het net even vergeten.
‘Ik zal je straks overhoren,’ zegt papa.
Pieter zegt niets.